

*Revontuulen
ratsastajat*

LIINA PUTKONEN

*Monen
mutkan
tonttu-
matka*

TAMMI

Kuvittanut

NORA SUROJEGIN

LIINA PUTKONEN

*Monen
mutkan
tonttu-
matka*

Kuvittanut

NORA SUROJEGIN

TAMMI • HELSINKI

Kirjailija kiittää Kansan Sivistysrahastoa apurahasta Kustannusosakeyhtiö Tammen nimikkorahastosta kirjan kirjoittamiseen.

Teksti © Liina Putkonen, 2023
Kuvitus © Nora Surojegin, 2023
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi, 2023
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Graafinen suunnittelu: Laura Lyytinen
ISBN 978-952-04-5626-9
Painettu EU:ssa

Omistettu

*maailman hausimmalle lukukaverille Veeralle,
maailman hausimmalle tyttärelle Lindalle
ja maailman hausimmalle kiljuvan kesäleirikatraalle eli
Kiialle, Pinjalle, Vilmalle, Nuutille, Ruutille ja Sulolle*

*Niityllä lunta, hiljaiset kadut,
taakse jo jäänyt on syksyn lohduttomuus.
Muistojen virta, lapsuuden sadut.
Sanoma joulun on uusi mahdollisuus.*

– Pekka Simojoki, ”Tulkoon joulu”

1.

LUUKKU

Joulukuun ensimmäisenä sunnuntaina Pyry maistelee mystistä kermavaahtokaakaota, joka on kaikkea muuta kuin pelkkää kaakaota.

Punaiset valopallot hehkuvat mustassa pensaassa kuin mehevät taikamarjat, jotka tekisi mieli popsia suuhunsa. Pyry kävelee rantaraittia katse mielikuvitusmarjoissa, kohti valoa. Marraskuun viimeinen sunnuntai, tänä vuonna ensimmäinen adventti, on tummunut hämärästä päivästä pimeään iltaan. Pallopensaana takana pilkottaa pieni punainen mökki, kioskikahvila, ja Pyryllä on taskussa raha kuumaan mehuun ja korvapuustiin. Tuuli on ilkeällä päällä. Se nipistelee poskia ja puraisee kipeästi nenänpäätä, kun kaulaliina valahtaa alas kasvoilta.

Kamala, kauhea kaamoshirviö. Kohta päiväsi ovat luetut! Joulun ilo ja onni kaatavat sinut, mokoma

kataluus. Tai sitten kaadan minä, Pyry pohtii ja nostaa mielessään ison kimaltelevan miekan kohti harmaata, liman lailla hyllyvää otusta, joka irvistää ilkeästi. Terävät hampaat kellertävät kuin koiranpissa lumessa, ja hengitys haisee mädäntyneille lehdille. Otuksen sie-
raimista valuu likaisenuskeita jääpuikkoja, ja verestävät silmät kapenevat viiruiksi, kun se nostaa ohuet, kalmankalpeat raajansa ja valmistautuu kynnet terävinä taisteluun.

Mutta Pyryllä on miekka, joka on iso ja terävä, ja Pyry on vahva ja taitava. Yksi nopea sivallus, ja kamala kaamos räkäisee korvia riipivällä tavalla, ennen kuin hajoaa purskahtaen jäänpalasiksi ja suttuiseksi sohjoksi. Pyry on voittaja. Hän nostaa kädet ylös, heiluttaa miekkaa villisti ilmassa ja hyppii sihisevän sohjon päällä riemuissaan. Kurja kaamos on kaatunut, harmaa, hirveä diktaattori on historiaa.

Hurraahuutojen ja taputusten sijaan kuuluu ilkeää röhähtelyä. Pyry havahtuu mietteistään ja huomaa kolmen pojan katselevan häntä ivallisesti vähän matkan päässä olevalta puistonpenkiltä. Kylmät väreet vaeltavat hiusrajasta isovarpaan kärkeen. Miten hän ei huomannut varmistaa, etteivät piinaajat pääse yllättämään?

– Mikäs kani se siinä pomppii. Tuupa tänne, niin pelataan vähän kanipalloa, yksi pojista huutaa tuulen läpi.

Pyry painaa katseensa maahan ja tiivistää kävelytah-
tia. Hän ei halua antaa poikaporukalle mitään syytä
jatkaa huutelua, saati toteuttaa uhkaustaan. Pyry ei
tiedä, mitä on kanipallo, eikä halua ottaa selvää.

– Hei, tuu tänne. Meillä on tylsää ja me tarvitaan
tekemistä. Sä voisit tarjota sitä juuri passelisti, poika
huikkaa ja lähtee lönkyttelemään Pyryä kohti.

Pyry katsoo edessään hohtavia punaisia lamppuja
ja sitten takaviistosta häntä lähestyvää poikaa. Jos hän
juoksee niin lujaa kuin pystyy, hän saattaa ehtiä tur-
vaan kahvilaan. Mutta entä jos hän ei ehdikään, entä jos
poika saa hänestä otteen entistä vihaisempana, koska
hän yritti pakoön?

Ajatus on niin pelottava, että Pyry jähmettyy paikoil-
leen. Hän sydämensä hakkaa koko ajan kovempaa ja
hengitys kiihtyy niin, että silmälasit menevät huuruun.
Näinkö päätyikin marraskuu, katalan poikajoukon
saaliiksi? Hän ei enää koskaan näkisi joulua.

Pyry kuulee jo soratien rahinan pojan askelten alla.
Hän ei ehdi pakoön, ei nyt, kun pelko on tehnyt jaloista
hyytelöä, täydellistä aladobia.

– No niin, kaninpoika, katsotaanpa mitä me sinulle
keksitään.

Poika nappaa kiinni Pyryn hupusta ja murahtaa
tyytyväisenä kuin kettu kana hampaissaan. Peto tulee
mieleen myös silmistä. Ne ovat viiruina kuin villieläi-
mellä. Pyry tuijottaa kauhuissaan poikaa ja sitten

vähän matkan päähän jäänyttä kahvilaa. Kuulisiko joku, jos hän huutaisi? Hän ei kuitenkaan saa sanaa suustaan. Punaiset marjat katoavat usvaan. Pyry alkaa itkeä.

– Pikku kaniini pillittää, vaikkei mitään ole tapahtunut. Pompi pois, mokoma, poika sanoo ja irrottaa yllättäen otteensa Pyryn hupusta. Hänen kaverinsa kiljuvat katulampun alta vastalauseita ja käskevät tuomaan pupupaistin heille.

Pyry vilkaisee huppunsa suojista poikaa. Nyt tämän silmissä välähtää punainen heijastus. Mitä tämä tarkoittaa? Uskaltaako hän lähteä karkuun vai tapahtuuko sitten jotain vielä kamalampaa?

– Mene, ennen kuin muutan mieleni, poika sihahtaa.

Pyry ottaa pari varovaista askelta. Kaverit penkillä alkavat mylviä ja huitoa vihaisemmin. Poika itse ei kuitenkaan tee elettäkään ottaakseen Pyryn taas kiinni. Vielä pari askelta, ja sitten Pyryn jalat löytävät jälleen lihakset ja hän pinkaisee juoksuun niin kovaa kuin 11-vuotiaan varresta lähtee.

– Ensi kerralla me syödään sut! yksi penkillä riehuvista kiljuu perään.

Toinenkin penkkimölisijä huutaa jotain hänen peräänsä, mutta tuuli vie sanat mukanaan. Kun Pyry pääsee kahvilan valkoisen säleaidan sisäpuolelle, hän kääntyy katsomaan, mitä poika ja hänen kamalat kave-

rinsa aikovat. Rantaraitti on kuitenkin tyhjä. Kolmikko on hävinnyt kuin tuuli olisi vienyt heidät mukanaan.

Ehkä he pelkäsivät, että Pyry kertoisi jollekin aikuiselle kahvilassa. Pyry puuskahtaa kesken puuskuttamisen. Niin kuin hän muka kertoisi mitään aikuisille, varsinkaan kenellekään vieraalle aikuiselle. Ei se kannata, ei ole koskaan kannattanut.

– Kaakao kermavaahdolla ja vaahtokarkeilla ja lämmin korvapuusti. Niinhän se oli?

Pyry tuijottaa kahvilan luukusta kurkistavaa myyjää ihmeissään. Ei hän ole tilannut vielä mitään, eikä hänellä ole rahaakaan kermavaahtokaakaoon. Vain kuumaan mehuun.

– Tämähän oli jo maksettukin, joten ole hyvä.

Pyry ei ehdi sanoa sanakaan, kun kioskin lasiluukku on jo vedetty kiinni. Eikä kukaan tule avaamaan, vaikka hän koputtaa sitä monta kertaa.

Lämpimän kaakaon herkullinen tuoksu, korkealle kupista tyttisevä kermavaahtokeko ja siihen runsaskätisesti ripotellut vaahtokarkit ovat vastustamaton yhdistelmä. Eihän juomaa voi tiskillekään jättää, ja korvapuustikin jäähtyy nopeasti, jos sitä ei syö.

Pyry kuikuilee vielä kerran lasin läpi kahvilaan, mutta siellä ei näy liikettä. Outoa. Myös kahvilan piha on tyhjä, joten hän ei vie herkkuja kenenkään suusta. Olisi siis aivan pösilöä hylätä näin herkullinen yllätys, vaikkei se olekaan oma.

Pyry ottaa kaakaon ja korvapuustin ja menee pihan perällä olevaan parikeinuun, lempipaikkaansa. Sen katos suojaa myös kaamoshirviön riehumiselta, sillä taivaalta on alkanut vihmoa jättikokoisia lumilappuja. Kahvilan tuolit ja pöydät peittyvät nopeasti märkään lumeen. Ei ihme, ettei kahvilan terassi houkuttele ketään käymään. Ei näin huonossa säässä, vaikka kahvila on yleensä hyvinkin suosittu. Rakkaudella rakennettu paikka on täynnä erilaisia valoketjuja ja värilamppuja, ja kahvilapihan keskellä, nuotiokatoksen alla, palaa elävä tuli.

Pyry kietoo keinuun unohtuneen viltin tiukemmin ympärilleen ja antaa itselleen pienet vauhdit. Hänestä on oikeastaan mukavaa olla paikan ainoa asiakas. Tuulen keinuttamat valosarjat ja nuotiopaikan loimotus luovat hiljaiseen iltaan satumaisen tunnelman.

Pyryn nenä uppoaa kermavaahtokekoon, kun hän hörppää kaakaostaan. Lämmin juoma soljuu pehmeänä kurkusta alas. Se maistuu juuri niin hyvältä kuin näyttääkin. Korvapuustikaan ei ole ehtinyt kylmetä, vaan se höyryää mukavasti sormissa, kun siitä murtaa palan suuhun.

– Ota ensin punainen.

Pyry vilkaisee ympärilleen. Kuka se oli? Sanoiko joku punainen?

Kahvilan pihalla ei näy ketään. Mistä ääni oikein tuli? Punainen mikä?

Pyry huomaa, että kermavaahtokasassa oleva punertava vaahtokarkki loistaa vähän muita kirkkaammin. Hän

nappaa sen sormiinsa ja laittaa suuhun.
Kun kerran punaista pyydettiin.

– Ota sitten sininen.

Kuiskaus kuuluu juuri ja juuri, mutta kyllä joku sanoi sininen. Pyryä hermostuttaa, sillä hän ei näe ketään ympärillään. Silti hän nappaa sinisen karkin seuraavaksi. Ehkä ohjeiden noudattaminen paljastaa, mitä ihmettä on tekeillä.

Keltainen. Sininen. Vihreä, ja vielä punainen. Pyry popsii karkit kuiskatusta järjestyksessä.

Sitten hänen onkin hieraistava silmiään, kerran, kahdesti, kolmesti, mutta näky pysyy samana. Kahvila on yhtäkkiä täynnä asiakkaita. Räntäsade on tauonnut ja tuulikin tyyntynyt. Lähes jokaisessa pöydässä istuu joku, yksin tai ystävien kanssa, mutta erikoisinta on, että myös Pyryn pihakeinuun on ilmestynyt kaveri. Pörheätukkainen, punapipoinen, nenä kermavaahdossa.

– Se onnistui! Sinä tulit. Aivan mahtavaa, että taika toimi! uusi kaveri hihkaisee.

Pyry hörppää kaakaotaan, koska ei hämmentyneenä osaa muutakaan. Mistä ihmeestä tuo hahmo tuli, ja mitä tämä tarkoittaa?

– Olen Tuisku, kolmannen vuosikurssin tonttulas, hahmo esittäytyy. – Kutsuin sinut luokseni taialla, jota en ole aikaisemmin kokeillut. Siksi olen niin innoissani, kun se toimi heti.

Pyry hieroo lapasellaan kermavaahdon nenästään eikä vieläkään tiedä, mitä sanoa. Jos rantaraitilla häntä kiusannut poika oli pelottava, niin keinututtavuus on jopa pelottavampi. Ei kukaan voi noin vain ilmestyä tyhjästä.

– Voi sinua. Olet siis niitä ihmisläisiä, jotka eivät tiedä meistä mitään, Tuiskuksi itsensä esitellyt hahmo huokaisee. – Etkö ole koskaan kuullut tontuista?

Pyry tuhahtaa kaakaoonsa, jonka taakse hän on piiloutunut. Totta kai hän on kuullut tontuista, hän rakastaa tonttutarinoita ja joulua. Se on koko vuoden paras hetki. Mutta ei tonttuja ole oikeasti olemassa.

– Varmaan sitten ei ole olemassa myöskään Mariaanien imukalaa, punapipoinen huomauttaa ja näyttää ärtyneeltä.

Pyry hätkähtää. Ajatteliko hän vahingossa ääneen?

– Mitä tekemistä jollakin kalalla ja tontuilla on keskenään? Pyry kysyy.

– No, jos et usko tonttuihin, kun et ole sellaisia nähnyt, niin oletko nähnyt sitten Mariaanien imukalan? tonttulas haastaa.

– En. Mikä se edes on?

– Mariaanien imukala on maailman syvimmillä

asuva kala. Se asuu niin syvällä meressä, ettei sitä pääse katsomaan kuin erikoissukellusveneellä.

Pyry pohtii, onko hänen seuralaisensa ihan pötkö. Kalasta on varmasti kuitenkin kuvia, jos sen on joku nähnyt. Mutta tontuista ei ole, ei ainakaan aitoja tonttuvalokuvia.

– Mistä sinä tiedät, ettei meistä ole kuvia? Voitko todistaa, että kaikki näkemäsi tonttukuvat ovat vain huijausta? punapipoinen tinkaa.

– Voitko itse todistaa, että on olemassa aitoja tonttuja? Pyry heittää takaisin.

– Voin. Tässähän minä olen.

– Ei se mitään todista, että olet siinä. Sinähän voit olla ihan tavallinen ihmisen tössykkä, joka vain väittää olevansa tonttu.

Kermavaahto Pyryn kupissa räpsähtää päin hänen naamaansa.

– Siinä sinulle todistus.

Pyry pyyhkii kädellään kasvojaan puhtaaksi. Miten ihmeessä yllättävä tuttavuus tuon teki? Heittikö se mokoma hänen kuppiinsa kiven?

Samassa kaakaon päälle ilmestyy uudelleen herkullisen hattarainen kasa kermavaahtoa ja vaahtokarkkeja. Pyry tuijottaa mukiaan silmät suurina ja työntää etusormen vaahtoon. Se on pehmeää ja märkää, ei mikään harhakuva.

– Uskotko nyt? outo tuttavuus kysyy.

Pyry nyökyttelee hämmentyneenä päätään. Pakko kai se on uskoa. Räiskäyttää osaa kuka vain, mutta kasata kermavaahtoa tyhjästä! Sitä ei kyllä selitetä ihan helposti.

– Otetaan siis uudestaan. Hei, olen Tuisku, kolmannen tason tonttulas.

– Siis tonttu? Pyry varmistaa.

– Ei, vaan tonttulas. Olen vielä oppilas, tontuksi tullaan vasta viiden vuoden opintojen jälkeen, Tuisku selittää. – Minä aloitin nyt syksyllä kolmannen vuosikurssin tonttuakatemiassa. Tosin te ihmisläiset sanotte meitä kaikkia vain tontuiksi, vaikka olisimme tietäjiä tai humppuhaltioita, joten samapa se, kutsu sitten tontuksi.

Pyry haukkaa suun täyteen korvapuustia, koska hän ei vielääkään tiedä, mitä sanoa. Miten tonttujen kanssa jutellaan?

– Olet siis kolmasluokkalainen. Minä olen jo viidennellä, Pyry huomauttaa, kun ei muuta keksi.

Hän nuolaisee kermavaahtoa tyytyväisenä, että mieleen tuli juuri tuo asia. Tonttu voi olla erikoisempi ja taitaa taikatempuut, mutta hän on sentään vanhempi.

– En ole mikään kolmasluokkalainen, vaan kolmannella vuosikurssilla, Tuisku pyhähtää.

Hän kertoo, että Tonttuakatemiaan voi hakea vasta perustonttuilun jälkeen ja se kestää yleensä muutaman vuoden.

– Aika vaihtelee tontun luonteen mukaan. Hitus-
hiipoilla kestää kauemmin, pikapipoisilla monesti
vähemmän. Minulla meni vain kaksi vuotta, sillä olen
aika pikapipoisa, Tuisku selittää.

Pyry yrittää kuumeisesti laskeskella, onko tämä
tonttutapaus nyt sitten vanhempi – mikä olisi tosi
ärsyttävää – vai nuorempi – mikä olisi tosi hyvä – kuin
hän.

– Olen yksitoista vuotta, kaksi kuukautta, viikon,
kaksi päivää ja odotas... 14 tuntia vanha.

Pyry katsoo ihmeissään Tuiskua, joka vastaa taas,
vaikkei hän varmasti kysynyt mitään ääneen. On myös
hienoa tavata samanlainen synttärilaskija kuin hän itse
on. Sellaisia kohtaa harvoin.

– Minäpä olen yksitoista vuotta, kahdeksan kuu-
kautta, neljä päivää ja hetkinen... 3 tuntia vanha. Voitin!
Pyry hihkaisee.

– Olemme siis samanikäisiä, Tuisku iloitsee.

– Minä olen kylläkin vanhempi, Pyry huomauttaa.

Heidän ikäeronsahan on huomattava, puoli vuotta.
He eivät todellakaan ole samanikäisiä.

– No mutta, täällä keinussahan te piileskelettekin.
Luulin, että Tuiskun taika meni mönkään, kun en teitä
löytänyt, joku keskeyttää heidät, ja Pyryn ja Tuiskun
keinuun hypähtää koira.

Eikä mikä tahansa rekku, vaan hyvin erikoisen näköi-
nen koira. Se on vaaleanruskea ja varsin pörröinen, joku

sanoisi jopa takkuinen. Sen kaulassa on jättikokoinen punainen kaulahuivi, johon on kirjottu kultalangalla poroja. Takatassuissaan sillä on samankuvioiset sukat ja päässä kultainen baskeri.

Pyry on niin hämmästynyt koiran ulkonäöstä, että hänellä menee tovi, ennen kuin tajuaa ihmetellä sitä kaikkein erikoisinta asiaa: – Sinäkö puhut?

– Haukkumalla tuskin pääsisimme yhteisymmärryseen. Vain osaatko sinä haukkua? koira hymähtää.

Pyry pyörittää päätään nolona ja kuiskaa, että puhutaan vain ihmissanoilla. Se sujuu paremmin kuin haukuskelu.

– Saanen esittäytyä. Olen yksi ja ainoa, upea ja iki-ihana Kari-Helena, koira ilmoittaa, heilauttaa viehkeästi kaulaliinaansa ja kumartaa kuin ottaisi vastaan kiitoksia teatterin lavalla.

– Kari-Helena, miten voi olla tyttö- ja poikanimi yhtä aikaa? Pyry ihmettelee.

Koira puuskahtaa ja katsoo Pyryä närkästyneenä.

– En minä ole mikään Kari ja Helena. Vaikka nimeni lausutaan Kari, se kirjoitetaan oikeasti Curry, alussa c ja lopussa y. Kukaan vain ei muista sitä.

Pyry tirskahtaa. Hän miettii currykanaa, äidin bravuuriruokaa. Miten kenenkään nimi voi olla mauste-seos?

– Tiedän, ei tarvitse nauraa. Emoni pitää kokkaamisesta, ja se näkyy meidän pentujen nimissä. Kaksi

siskoanikin herättävät hilpeyttä. He ovat Mei-Rami ja Kaja-Janne.

Ennen kuin Pyry ehtii taas ihmetellä, Kari-Helena selvittää kirjoitusasun: Meirami niin kuin yrtti ja Cayenne niin kuin pippuri. Pyry saa pidettyä tirskahtukset sisälään, mutta nykivä naama paljastaa, että hilpeyttä on ilmassa.

– No, kerropa sinä sitten, mikä nimesi on. Katsotaan, kuinka se naurattaa, kun tässä kerran hihitellään toisten nimille, Kari-Helena urahtaa.

– Minä olen Pyry.

– Et varmasti ole, Tuisku kiljaisee ja alkaa hohottaa kovaan ääneen.

Nauru on sen verran voimakas, että lähipöydistä katsellaan uteliaasti. Pyryä nolottaa. Hän ymmärtää nyt, miksi naureskelu tuntui Kari-Helenasta haljulta. Nauru ei ole mukava reaktio nimen kertomisen jälkeen.

– Mikä siinä on niin hassua? Itse sanoit olevasi Tuisku, Pyry ärähtää ja sitten hoksaa.

Pyry ja Tuisku. Sama asia vain eri kirjaimilla. Hänkin alkaa nauraa. Hekotus ja hohotus keräävät yhä enemmän katseita, mutta nyt Pyry ei enää huomaa niitä, koska on ilonpidossa mukana.

Kari-Helena ei naurata.

– Minun pitäisi olla joku Räntä Rämpsynen, niin voitaisiin sitten kaikki hekotella yhdessä, koira hymähtää

ja lähtee kohti kioskirakennusta hakemaan iltateetä ja valkosuklaakorppua. Jotain hauskaa hänellekin.

Pyry katsoo huolestuneena koiran perään. Ei olisi pitänyt tirskaa.

Tuisku huitaisee kädellään huolettomasti.

– Ei Kari-Helenan murinoista kannata välittää. Ope on tunteissaan nopeatempoinen. Kun hän palaa takaisin, kaikki on taas hyvin.

– Ope? Pyry hämmästy.

Tuisku kertoo, että Kari-Helena on yksi Tonttuakatemia peruspilareista. Kari-Helena on tontutus eli eläinhahmoinen tonttu.

– Sellainen voi hämätä tietämätöntä, mutta opettajana hän on pätevämpi kuin etevimmät ja etevämpi kuin pätevimmät, Tuisku huomauttaa ja lisää, että hän on enemmän kuin tyytyväinen, että sai juuri Kari-Helenan oppaakseen tonttuakatemia erikoistehtävää varten.

– Erikoistehtävää? kysyy Pyry.

– Kolmannen vuosikurssin puolivälissä jokaisen oppilaan pitää tehdä erikoistehtävä, jokin Merkittävä Hyvä Työ, Tuisku selittää. – Minun tehtäväni on pelastaa Manni. Aion saada hänet takaisin tavalliseksi ja irti villimielen pauloista. Siinä on hommaa, joten meidän pitää toimia tehokkaasti ja taitavasti.

– Meidän? Pyry kysyy entistä hämmentyneempänä.

– Meidän. Siksi me olemme täällä, Tuisku vahvistaa.

– Me? Tarkoitat varmaan te, sinä ja Kari-Helena, Pyry yrittää selventää. – En minä ole Tonttuakatemiassa, eikä minulla ole erikoistehtävää. En tajua yhtään, mistä sinä edes puhut. Kuka on Manni?

Tuisku katsoo Pyryä vähän säälivästi. Ovatko ihmisläiset aina näin etanoita asioidensa kanssa?

– Kyllähän sinä Mannin tiedät, Tuisku sanoo. – Juttelitte äsken, kun olit matkalla tänne kahvilaan. Onneksi huomasin teidän juttutuokionne, sillä avullasi pääsen Mannin lähelle paljon helpommin. Nyt kun onnistuin taikomaan sinut tänne Joulupiha numero viiteen, Merkittävän Hyvän Työn tehtäväni on tekemistä vaille valmis!

Pyry katsoo Tuiskua eikä saa suustaan enää edes kysymyksiä. Nyt tuli niin monta outoa asiaa kerralla, ettei hän tiedä, mistä aloittaa. Miten Tuisku voi tuntea sen kamalan pelottelijan, ja miksi ihmeessä hän haluaa pelastaa mokoman kiusimuksen? Mikä ihme on villi-mieli? Entä mikä kumma on Joulupiha numero viisi?

Tuisku onneksi rakastaa selittämistä ja opastamista, joten Pyry saa oikean koulupäivän verran tietoa tonttujen arjesta ja elämästä. Oppitunnit eivät ole kuitenkaan koskaan kuluneet näin nopeasti kuin nyt. Tunnit ovat tuntuneet minuuteilta, ja kun Pyry vilkaisee kelloaan, hän huudahtaa ääneen. Illan kotiintuloaikaan on enää vartti. Tänä sunnuntaina ei pyydystettäisi eikä autettaisi enää ketään.

REVONTUULEN SELÄSSÄ SUORAAN TALVEN TAIKAMAAILMAAN!

Pelottavia kiusaajia pakenevan 11-vuotiaan Pyryn arki muuttuu hetkessä, kun hän saa rantakahvilassa eteensä erilaisen kermavaahtokaakaon ja poksahtaa salaperäisen tonttulas Tuiskun luo. Yhdessä he hyppäävät revontuulen selkään ja ratsastavat suoraan Tonttujen tasavaltaan.

Pyry ja Tuisku päätyvät elämänsä hurjimpiin seikkailuihin, jotka vievät heidät pimeään Kalmankurun perukoille Hukkaholviin sekä petollisen kauniille Sirpalesuolle. Tonttujen tasavallassa on kamalia kolkkia, mutta myös niin ihania ihmeitä, ettei Pyry koskaan haluaisi palata huolien täyttämään ihmisarkeensa.

Koukuttava seikkailu tarjoaa lukemisen iloa sekä uskoa hyvän voittoon pahasta niin ihmisessä itsessään kuin monimutkaisessa maailmassammekin. Vauhdikkaan tarinan kautta käsitellään myös syvempiä teemoja: rohkeuden ja arkuuden tasapainoa, ystävyyttä ja sen vaatimaa työtä sekä keinoja kohdata vaikeita asioita kuten surua.

Liina Putkonen on Helsingissä asuva toimittaja ja kirjailija, joka rakastaa joulun tunnelmaa ja tonttupölyä. Putkoselta on julkaistu kolme aikuisille suunnattua romaania ennen *Monen mutkan tonttumatkaa*, joka on hänen ensimmäinen lastenromaaninsa. Teoksen lumoavan mustavalkokuvituksen on luonut **Nora Surojegin**, jonka taidokas kynänjälki kuljettaa lukijan tarinan sadunomaisiin maisemiin revontuulen nopeudella.

9 789520 456269

www.tammi.fi

L84.2

ISBN 978-952-04-5626-9

